

EL MICALET GALÀCTIC

El misteri de les campanades

Xabier P. Docampo

Dibuixos de Paco Hernández

Carta

Benvolguts amics:

Sempre que no t'és possible estar present quan vas a posar en contacte dos amics que encara no es coneixen entre ells s'ha de donar, almenys a un, una carta de presentació. Aquesta és, amic meu, la carta que et presenta aquesta novella.

Vull que sàpies que aquesta novella l'has de prendre com s'hauria d'encetar tota lectura: com una aventura on t'hi has de submergir sense por, encara que et sembla defectuosa i incompleta en molts aspectes, com ho som tots i com ho són les nostres obres. Però també sé que pots completar-la amb la teua imaginació, i així serà una obra compartida: teua i meua.

Un llibre és una cosa viva que, en les teues mans i sota els teus ulls, manifestarà aquesta vida i es mourà. Per això, a vegades, hauràs de tornar pàgines enrere, i consultar novament alguns detalls que, a posta, he deixat sense completar. D'aquesta manera tu participaràs en la resolució del misteri, analitzant les pistes i aportant solucions.

Pel que fa als protagonistes, no done tampoc massa detalls sobre com són físicament perquè no era necessari, ja que saps perfectament com són ells i com ets tu. Encara diria més, un d'ells ets tu mateix.

Una abraçada

I. El nou rellotge d'Eiranova

El rellotger va posar el rellotge a les set i vint, ja que aquesta era l'hora, i va baixar de l'escala, que va ser retirada per Leonardo do Coxo. El rellotger va recular unes passes i, mirant el rellotge, va dir a Xes, que estava al seu costat:

—Ja tenen rellotge per molts anys. Més dels que vosté ha de durar, i vulga Déu que en siguem molts, i encara més del que duraran els rectors que el succeiran en aquesta parròquia.

En aquell precís moment el rellotge va tocar la mitja i Andrés da Bouza va encendre un coet que havia guardat de les festes. Tothom a Eiranova, i també a les parròquies dels encontorns, va saber que el rellotge de l'església havia començat a funcionar.

Els homes que havien vingut a col·locar-lo van replegar les eines i se'n tornaren en la seua furgoneta pel mig de la gent que s'havia reunit a la placeta per presenciar la instal·lació, i que ara es retirava camí de casa. Encara hi havia molta gent pel camí quan el rellotge va fer sonar les vuit, i tots hi van tombar el cap. Això devia ser el més normal. Alguna cosa, però, havia de passar que els obligaria a comptar les campanades amb atenció a certes hores. Però encara quedaven quatre hores perquè el rellotge donara el primer avís dels fets sorprenents que havia de protagonitzar.

El temps passava a poc a poc. El rellotge va tocar les nou i a la taverna, alhora que miraven els rellotges de polsera, els homes comprovaven que anava bé. També van tocar a hora les campanades de les nou i mitja i les de les deu, com van comprovar tots els veïns d'Eiranova. El rellotge funcionava tan bé que, si algú va trobar diferència entre el seu i el de l'església, no va dubtar a ajustar-lo amb l'última campanada, donant la raó a l'altre i llevant-la al seu.

La campanada que advertia que eren les deu i mitja, ja a penes va merèixer l'atenció d'alguns. I van ser molt pocs els que van escoltar la de les onze.

Quan el rellotge va començar a fer sonar les campanades corresponents a mitjanit, molts dels habitants d'Eiranova s'havien gitat. Tret de Xes, que estava preocupat i comptava totes les campanades des que s'havia posat a funcionar, ja que els veïns l'havien encarregat de portar a cap els tràmits de la instal·lació,

perquè el rellotge es posava a l'església. De manera que quan la campana va començar a sonar, ell també ho va fer: tam, una; tam, dues...

Al seu llit, Cristina també comptava les campanades: tam, tres; tam, quatre; tam, cinc... Havia estat estudiant per a un control i feia poc que s'havia gitat, per això encara estava desperta quan el rellotge va tocar les dotze de mitjanit. Tam, sis; tam, set...

A l'apotecari, don Anxo, que acostumava a llegir fins molt tard, les campanades no li permetien concentrar-se en la lectura, i les comptava mentalment: tam, vuit; tam, nou... No tenia altre interès que comprovar quan acabaven per tornar a concentrar-s'hi...

«Tam, deu...», pensava Xes.

«Tam, onze...», comptava Cristina al llit.

«Tam, dotze...», don Anxo podia ja tornar a submergir-se en les aventures que el llibre li relatava...

Tam, ¡¡TRETZE...!! El rellotge va tocar una campanada que feia el número tretze.

Xes va saltar i es posà dret quan la va escoltar... ¿Potser havia comptat malament? ¿Devien ser imaginacions seues que, de tant de pensar en el rellotge, ja tenia la campana ficada al cervell i li sonava quan la de l'església ja havia acabat de tocar?

«Tam, ¡¡TRETZE!!» L'apotecari va pestanyejar quan va sentir la campanada número tretze, però va continuar llegint, ja que no volia que hi haguera res que el distraiguera. Però no va passar així, perquè no va poder continuar la lectura. No era normal que un

rellotge que havia anat bé tota la vesprada, tocara tretze campanades a la mitjanit.

Ni Xes ni el farmacèutic van poder continuar fent el que feien. El senyor rector va haver de deixar el cartell que estava dibuixant per col·locar-lo a la porta de l'església, i don Anxo va haver de tancar el llibre. L'un i l'altre es van quedar en suspens bo i esperant que el rellotge tocara la mitja.

Cristina va acabar de seguida presa de la son i ficada en els seus somnis, i no va saber que el rellotge havia tocat la mitja com era d'esperar. I encara menys es va assabentar de què va passar a la una de la matinalada. Encara que cal dir que en aquesta hora va ser com si no passara res, perquè només se'n va escoltar una, i una sola, de campanada, tal com tothom esperava, tret del senyor rector i de l'apotecari, per a qui el fenomen va resultar sorprenent. Van dubtar de si havien escoltat o no les tretze campanades a mitjanit...

Va ser segurament per això que l'endemà, de bon moment, no ho va comentar ni l'un ni l'altre, encara que van estar junts, tot esperant que algú fera cap comentari que els confirmara la sospita. Però o tots actuaven de la mateixa manera que ho feien ells, o no va sentir ningú res estrany. Tothom anava a la seua a Eiranova i ningú no en va comentar res.

No passava igual a l'escola, però. Cristina, a l'hora de l'esplai, va buscar Elisa, que, encara que totes dues tenen la mateixa edat, dotze anys, no fa el mateix curs: Cristina fa seté i Elisa, sisé. No va tardar a trobar-la i a comentar-li el fenomen de les tretze campanades.

—No vaig sentir res, jo —va comentar Elisa—. Encara que a l'hora que em dius ja estava dormint. ¿No ho has preguntat a ningú de la teua classe?

—No. Però ara que ho dius, anem i preguntem-li-ho a Pedro.

Pedro té tretze anys i va a la mateixa classe que Cristina. Les dues amigues el van buscar al camp de bàsquet i allí el van trobar, però no jugant, sinó parlant amb altres companys. El van cridar i ell hi va acudir, mentre que alguns dels xiquets es pegaven colzades entre ells i els miraven. Es comentava que a Pedro li agradava Cristina.

Pedro tampoc no havia sentit la campanada número tretze. En aquella hora ell també dormia.

—Però açò ho podem saber de seguida, perquè l'esplai acaba a les onze i cinquanta-cinc, de manera que quan entrem a classe, ja sabrem si en toca dotze o tretze, de campanades.

Encara Pedro no ho havia acabat de dir, quan es va sentir el dring del timbre que assenyalava el final de l'esplai. I cada u se'n va anar camí de la seua classe.

Xes, en aquell mateix moment, era davant del campanar de l'església amb els ulls fixos en l'esfera del rellotge tot esperant que les busques estigueren perfectament emparellades i assenyalaren les dotze del migdia.

A la farmàcia, don Anxo atenia uns clients; va mirar el rellotge...

—Facen el favor de callar un momentet —va demanar als clients.

El rellotge va fer sonar les campanades de les dotze del migdia, i va tocar, tot just i encertadament, les dotze que havia de tocar. Ni més ni menys.

A escola, Pedro va buscar Cristina amb la mirada i aquesta li va assenyalar amb les mans que només havien estat dotze les campanades que s'havien escoltat.

Aquella nit van ser molts els qui tenien pressa per gitar-se. A la vesprada s'havien sentit massa comentaris i ja n'hi havia molts que tenien certa curiositat de saber què faria el rellotge a mitjanit.

Cada vegada que estava a punt de ser una hora justa, es feia un gran silenci en les cases i tothom comptava mentalment les campanades: una, dues, tres... D'aquesta manera, quan el rellotge va començar a tocar les dotze, Xes les comptava amb molta atenció: una, dues, tres... quatre, cinc..., l'apotecari havia deixat de nou la lectura, a fi de concentrar-se en el número de campanades que s'escoltaven. Cristina comptava des del llit, en veu alta, perquè no es volia equivocar: sis, set... Pedro, a fi d'assegurar-se que no s'equivocava, feia senyals amb l'ungla en la calç de la paret de l'habitació: vuit, nou... Deu, deia Elisa alhora que estirava l'únic dit de les mans que li quedava per alçar. I Xes: onze. I Cristina: dotze. I tots: ¡¡¡TRETZE!!!

Ara ja no hi havia dubte: el rellotge havia tocat la campanada número tretze. Tot i que els va sem-

blar que no era exactament igual que les altres, ja que estaven segurs que no havien estat ni imaginacions ni somnis: havia tocat tretze campanades. Aquell rellotge fallava, i Xes va pensar que el primer que havia de fer de bon matí era cridar el rellotger perquè vinguera a reparar-lo.

El rellotger no volia creure el que li deia Xes per telèfon. No podia ser que el rellotge funcionara correctament vint-i-tres hores i mitja cada dia i que no tinguera altra falla que la de les dotze de la nit.

—Això no pot ser, don Xes. Podria ser que el rellotge s'haguera descontrolat i que tocara totes les campanades a la babalà, però per fer això que vosté em conta, ho hauria de fer a posta. El rellotge és una màquina que no sap si el que toca són les dotze de la nit o les del matí. Les màquines no tenen intencions, ni bones ni males.

—Doncs el cas és que el rellotge ha tocat dues voltes les dotze de mitjanit des que vostés el van deixar instal·lat, i en totes dues n'ha tocat tretze, de campanades, en compte de les dotze que havia de tocar. I això no sols ho he comprovat jo, sinó que hi ha altres veïns que també ho han sentit.

Finalment, el rellotger va accedir a anar l'endemà i comprovar el funcionament del rellotge.

Darrere de la casa de Cristina, aquesta comentava amb Elisa que la nit anterior el rellotge també havia tocat una campanada de més. En aquell moment hi va arribar Pedro, acompanyat de Delio, un xiquet

de dotze anys, company inseparable de Pedro i, lògicament, de les xiquetes. També comentaven els fets.

—No sigues fava, Delio —deia Pedro—, no té cap sentit que funcione bé tot el dia i només falle a les dotze de la nit.

—Ja em diràs quina altra explicació li trobes —insistia Delio.

—¿També esteu parlant del rellotge? —els va preguntar Elisa.

—És que Pedro diu que no està avariament i jo dic que sí.

—Jo també pense el mateix —va assegurar Cristina—. Perquè si no és avaria, deu ser que algú el fa tocar a posta.

Van quedar en silenci després de sentir el que l'amiga havia acabat de dir. Així estaven quan va arribar Miguel, que era el germà més menut de Cristina. Tenia vuit anys, i sempre se'ls afegia quan ensumava que estaven a punt d'eixir a passejar o preparaven algun joc. A alguns, no els agradava que anara amb ells perquè té fama de bocamoll i conta les coses.

—¿De què parlàveu? —va preguntar.

—Cristina pensa que no és el rellotge el que toca la campanada número tretze, sinó que algú el fa sonar —li va contestar Elisa.

—¿Sí? ¿I com? —va tornar a preguntar Miguel.

—Això no t'ho puc contestar. Però jo ho pense així, encara que puc estar equivocada. El rellotge va sempre bé, toca bé totes les hores, ¿per què toca més campanades a les dotze de la nit?